

Villányi László

ÉLETEDEN TÚLRA

Időnként nem árt figyelmeztetni: évtizedről évtizedre
ajándékok sokaságával halmozta el a Jóisten.

Egy másik szigeten láttam a templom egerét. Most
itt motoszkal padlásunkon.

Följegyzi a hiányt: prágai bangita, sárgavesszős som,
szárnyas kecskerágó, magas csukóka, kínai boróka,
tatár lonc, turkesztáni szil, madárbirs, mahónia.

November másodikán álmomban kórtermeken át
kanyarog a vonat, súlyos szatyrokkal érkeznek
szüleim; segítek cipekedni.

Nődögél a tavasszal ültetett diófacsemete. Mire dús
lombot növeszt, életeden túlra nyúlik árnyéka.

GÖDRÖT ÁSOK

Mint a fecskék, majd kiülünk mi is, felkészülünk
a leghosszabb útra? Bizony vannak ehhez hasonló
öreges gondolataid; pedig milyen jó helyen időznek
azok a fecskék.

Előrelátónak ismerik, valójában csak irtózik a káosztól;
a közeledő vihar hírére összegyűjti a magnólia lehullott
leveleit, nehogy a majdani tavacska gödrébe sodorja
öket a szél.

Átvonatozol egy éjszakát, s a teliholdas hajnalon
másvalaki versében találod magadat.

Biciklizik az alma-, a körte- s a szilvafa.

Könnyű gödröt ások a folyton termő málnatöveknek,
ültetésig nehogy kiszáradjanak. Valamiképpen így tettem
az emlékeimmel is.

